

[Johs. Christiansen.]

kunne man gøre i henhold til den vedtegning, som sessionen havde givet ham. Under henvisning til at også sådan tjeneste stred mod hans religiøse samvittighed, nægtede han nu at møde, og den 10. maj i fjor idømtes han ved Hads herreds ret hæftestraf i 6 måneder. Dommen blev appelleret, og landsretten har nylig nedsat denne straf til 60 dages hæfte, altså en meget væsentlig nedsættelse, men straffes skal manden altså, hvad i sig selv er en urimelighed under hensyn til sagens forhistorie.

Martyrier af denne art er der ingen, der er tjent med, ikke forsvaret, ikke samfundet som helhed, og navnlig ikke den unge mand selv. Han har jo nemlig på rette måde og til rette tid fulgt lovens forskrifter og måtte følgelig have krav på, at den offentlige myndighed, han på lovmæssig måde henvendte sig til, handlede i overensstemmelse med loven.

Jeg har fulgt denne højst pinlige og beklagelige sag, og jeg havde stærkt håbet på, at landsretten havde frikendt ham under hensyn til, hvad der var gået forud. Nu skal den unge mand altså spærres inde på grund af sin religiøse overbevisning. Det ser straks ikke særlig godt ud i vort retssamfund, men der er noget, der er værre, og det er, at når den unge mand slippes ud igen, så står staten der fremdeles med sit krav på ham. Uanset at han har udstået sin straf, og uanset at hans religiøse overbevisning naturligvis er uændret, skal han ind i civilforsvarskorpset. Nægter han for anden gang, og det siger han bestemt at han vil gøre, venter der ham en yderligere og nu langt alvorligere straf end den første, og sådan kan man faktisk blive ved. Jeg kan ikke se, at samfundet har ret til at handle sådan med en ung mand for hans overbevisnings skyld.

Der er i landsrettens domspræmisser optaget en lang skrivelse fra indenrigsministeriet. Den er dateret 25. juli 1952, og dens korte mening er, at den pågældende unge mand er uhjælpelig indfanget af civilforsvarsloven, idet tjeneste efter denne lov hævdes ikke at være af en sådan karakter, at overførelse herfra til civilt arbejde kan finde sted.

Jeg tror, vi bliver nødt til at se lidt nærmere på denne sag, højtærede minister, i det kommende udvalg. Det må være muligt for os at finde en udvej, så at denne mand ikke skal tromles fuldstændig ned, og

også en udvej, så at vi slipper for gentagelser af denne art, som ingen er tjent med.

Med disse ord skal jeg tilsige mit partis deltagelse i udvalgsarbejdet på linie med de betragtninger, jeg har fremført.

(Kort bemærkning).

Carsten Raft: Ved en omtale af mine bemærkninger om udsættelse nævnte det ærede medlem hr. Johs. Christiansen den menneskelige selvbestemmelsesret, og den er der jo sat ret snævre grænser for ved en tvungen værnepligtsordning, der fastsætter, hvilke bestemte aldersklasser der skal indkaldes. Jeg ville have været mere glad, hvis det ærede medlem havde haft nogle indvendinger imod min hovedargumentation: at denne udsættelse i almindelighed kun er til skade for begge parter, idet værnene får dårligere soldater, og de, der har fået udsættelse, erkender, når de kommer i tjenesten, at det havde været langt bedre, om de havde aftjent værnepligten uden udsættelse. Derfor er det ikke fornuftigt at opretholde en vid undtagelsesregel, der gør, at fejlen overfor de pågældende stadig bliver gentaget. Det ville være bedre at følge en noget strengere regel, så at man kun giver udsættelse, når man virkelig har fået vidnesbyrd om, at den pågældende i dette specielle tilfælde er bedre tjent med det, og at man ikke uden videre giver ham en udsættelse, som han glæder sig over på det tidspunkt, men bittert fortryder bagefter.

Formanden: Jeg henstiller til de ærede medlemmer ikke at bryde ind i talerrækken med korte bemærkninger, medmindre det er nødvendigt for at gøre en berigtigelse.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har ordet for en kort bemærkning, og vi går derefter over til talerlisten.

Johs. Christiansen: Det drejer sig ikke om en berigtigelse.

Hans Hansen (Rørby): Jeg har haft lejlighed til at se på den sag, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen nævnte, og jeg kan ikke komme bort fra, at der er noget rigtigt i det ærede medlems tanker. Sessionen har afgjort begået en fejl, og den synes jeg den højtærede minister må tage stilling til. Jeg skal iøvrigt ikke gøre flere bemærkninger vedrørende denne sag.